

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 33. Claudius Ruiërius Alfari successor Neophytos ad Caracaras
domandos mittit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

impensurum. Voto addidit constantiam, nam post susceptum Sacerdotium, postquam Collegii Cordubensis ministrum egisset, & maximè idoneus esset Philosophiæ Theologiæque tradendæ, summis tamen precibus missiones ad Indos Urvaicenses impetravit: apud quos eò usque utiliter perstitit, donec ab Limentibus Fidei Inquisitoribus per Paraquariam Inquisitionis commissarius legitimis tabulis renunciaretur. Quâ occasione ad regendum Assumptionis Collegium dimissus, corpore non animo ab suis Indis avulsus, quantum salvâ conscientiâ potuit, in eos ex bonis sui Collegii contulit. Rectoratu perfunctus, lachrymarum vi ab Majoribus suis extorsit iteratam ad Indos missionem: apud quos dum versatur, Urvaicensibus Paranensibusque Sociis præfectus, bonus Pastor animam suam quadagesimo ætatis anno pro ovibus suis posuit. Indi cadaver ejus in Conceptionis oppidum non sine lætitiæ ostentamentis, quasi adeptâ gloriosæ mortis coronâ decorum, induxerunt. Multi dubitavere, num causâ mortis suffecerit ad Martyrii palmam ei asserendam. Didacus Boroa Provincialis, singulari elucubratione citatis Doctorum placitis, Martyrem verè fuisse autumavit. Josephus Oregius ad suum Provinciale consolatorem Epistolam scribens, ait, minimè dubium sibi videri Didacum Alfarum inter Martyres reponendum. Alegambe in Catalogo Societatis Martyrum recensens, asserit viros sapientissimos censuisse nequaquam defuisse causam Martyrii: tutè tamen agit, dum iudicium sedi Apostolicæ & Christi Vicario relinquit. Cui ego libens subscribo, præsertim cum mearum partium sit rem fideliter narrare, non controversâ definire. Liberiùs asseram, Didacum nostrum virum fuisse virtutum omnium, in quo nec prudentiam ad alios gubernandos, nec magnitudinem ad res arduas aggrediendum, nec Apostolici hominis dotes, jure quis posset desiderare. Commissarius sanctæ Inquisitionis factus, summâ integritate res Fidei tractavit. Peste grassante, diu noctuque nullo mortis metu Indis adfuit. Barbarorum idiomate admodum tersè loquebatur. Ad insinuandam incultis hominibus pietatem suis manibus altaria concinnabat, templorum fabricis insistebat, & ab nullius operis vilitate abhorrebat. Immaculati Virginis Conceptus prærogativam ex suâ parte tueri sollicitus, noctem aliquando egit pervigilem in describenda cubitalibus litteris compluries eâ Epigraphæ: *MARIA sine peccato originali Concepta.* Quam Epigraphen singulorum Sociorum foribus affixit, ut eorundem animis erga id mysterium pium affectum altè infingeret. Duobus ante mortem mensibus in familiari colloquio Sociis asseruit, videri sibi se aliquando crudeliter ab Mamalucis mactandum, quòd audito eorum nomine vi quâdam occultâ ad Indorum defensionem impelli se sentiret. Pridiè quàm mactaretur, ad Religiosum amicum scribens, *Vado*, inquit, *in hostes glande plumbeâ moriturus.*

Officia.

Necis honestâ commendatio.

Virtutes.

COGNITO parricidio, Didacus Boroa Provincialis quâ potuit celeritate ad Neophytorum oppida convolans, Didaco Alfaro in præfecturâ Sociorum Claudium Ruierium, unis Mutii Vitellesei litteris designatum, & postea novis mandatis confirmatum, suffecit. De quo homine hæc pauca prælibare lubet. Is in Burgundiæ comitatu honestis parentibus natus, in Italiam, adultâ jam ætate, se contulit. Neapoli studiis excultus, quamvis ad magna natus esset, inter rerum domesticarum adjutores cooptari ambivit. Cùm altiorem gradum postulare juberetur, Sacerdos factus, dato priùs modesti, & fervidi ingenii specimine, inter Scholasticos Socios cum aliquot selectis adolescentibus, quos ipse Societati nostræ lucrifecerat, jam tricennis adlectus est. Antequàm in Societatem ingrederetur, Neapoli inter Marianos sodales merens, non recusavit per plateas concionem sæpè advocare: apud quam moribus, & famâ virtutum eloquentior, quàm verbis, utiliter dicebat. In Calabriam adhuc tyro missus, blandâ simplici que, & non ad pompam circumductâ oratione, frequentissimos mortales ad virtutem animavit. Sacramento multos expiavit: Sodalitium, quod adhuc cum ejus memoriâ perdurat, erexit. Tyrocinio ritè perfuncto, anno 1617 Paraquaria Provincia rite decreta est, in qua se totum Indorum commodis, animarumque saluti quærendæ, ira devovit, ut laboribus nullis difficultatibusque pepercerit. Ad Paranam

CAPUT
XXXIII.
Claudius
Ruierius
Alfari suc-
cessor Neo-
phytos ad
Caracas
domandos
mittit.

Ruierii com-
mendatio.

missus, quoties per montium viarumque prærupta properarit, quàm opima spolia dæmoni detraxerit, quo animo per loca inuia, per impeditissima nemora, per immensas paludes, per occurrentia passim ferarum spelæa, per rupes, per mille discrimina, exiguo & panè nullo viatico, cucurrerit: quot annis, panè, vino, & carnò panè deficientibus, vitam radicibus, & leguminibus sustentarit, nihil aliud tot laboribus quærens, quàm ut Indus converteretur ad Dominum, paucis scribere difficile foret: & speramus pro dignitate scripta esse in libro vitæ. Acaraitense & Iguañuanum oppida, ex reductione Indorum constructa, magnâ ex parte ei debentur. Transfugas, adito præsentis mortis periculo, postliminiò ad Christi caulas reduxit, Caaiguarum gentem rebus Christianis utcumque conciliavit. Guaïranæ transmigratores magnâ ope iuvit, & multa alia præstitit sparsim in hoc opere denarrata. Quæ opera condiebat excellenti planè virtutum delectu. Nam ita opus, & actionem externam, cum ardentissimo orandi studio semper conjungebat, ut alteri dumtaxat, non utrique simul, studuisse videretur. De genibus diurnum Sacerdotum pensum in templo quotidie perfolvebat. Tribus horis integris mane ante Sacrum piis commentationibus & affectibus animum pascebat. Nullo die flagellationem acerrimam omittebat. Reliquum tempus in varias, studiosas, compositasque Divos colendi praxes ita diviserat, ut ne momentum quidem à pietate vacuum elabi sineret. Inter quæ exercitia mirabatur identidem, quâ homines vesaniâ capti, tantas Cælitum illecebras, quas ipse sentiebat, fluxis amarent deliciis posthabere, & fastiditis æternis voluptatibus, mentem inanitate pascere. Nec deerant Religiosissimo homini aliæ virtutes, difficillimis temporibus opportunæ. Statim ac regimini admotus est, ordinandis oppidis, & adornandis novis expeditionibus, operam navavit. Ejus missu Petrus Romerus selectam quadringentorum Neophytorum manum, Argentei fluminis Prætorè postulante, ad Caracararum paludem, centum circiter leucis distantem, comitatus, egregiè se Reipublicæ commendavit. Hanc paludem quadraginta leucis longam Caracaræ, Capesaci, & Menepes, ferocissimi homines, partim Ethnici & sylvestres, partim in Sanctæ Annæ oppido educati, sed jam olim discordiarum furoribus agitati, desertâ Fide & urbanitate rebellando infidebant: unde in viatores involantes, quâ terrâ, quâ fluvio, prædam per incognitos meatus inter cannarum opacitatem & labyrintheos secessus abigebant; nec ita pridem eruptione factâ, templum Sanctæ Lucie cremaverant; eoque se retraxerant Petri Spinolæ, Societatis nostræ Sacerdotis, mastatores. Denique diuturnâ impunitate insolentes omnia audebant. Nec facilis erat ad eos accessus, quippe palus unico ostio, ericetis & uligine obstrufo, cum Parana continuatur: paludis verò interiora insulis natalibus, ut in Belgio ad Audomarum, discriminantur; in quas exscendere ut periculosum advenis, sic indigenis securum perfugium est. Perrupere tamen omnia ab Romero animati nostri Neophyti, reluctantesque Barbaros ex uliginosis locis eruentes, aliquot eorum trucidatis, vi ad deditonem plures coegere, captivis omnibus Joanni Garaïo Hispanorum Duci traditis, à quo Neophyti nostri magnâ laude mastati sunt. Hæc victoriâ factum, ut Sanctæ Lucie oppidum utcumque restauraretur, viatores tutò per Paranam navigarent, & Hispanorum Indorumque municipia securitatem consequerentur. Dimissis copiis, Romerus centum & quinquaginta leucarum itinere ad portum Boni-aëris, Prætori Regio patrata narraturus, & alia negotia expediturus, perrexit.

Caracararum palus.

Insula natalis.

Caracora vincuntur.

CAPUT
XXXIV.
Gesta in Assumptionis urbe narrantur.

Portenta sua Gomefia curatio.

CIRCA ea tempora, Assumptionis urbis civium pietas in Cælorum Reginam florebat, quam excitabat statua ejus perelegans in Partheniorum sacello decenter collocata, quæ quoties è loculo elata per urbem solemnè pompâ circumferrebat, omnium animos & oculos penitus rapiebat; durante in plures dies sensu pietatis, & optimâ Matre in Clientes suos beneficia spargente. Exemplum est. Catharinæ Gomefiæ brachium viperæ morfu contractum, nequiequam adhibitis remediis, omninò obstupuerat, & malum nullâ arte medicabile per viginti-quinque annos duraverat; adeò pertinaci dolore, ut quoties occurrerent tempestatum vicissitudines optima mulier acerbissimis cruciatibus affligeretur; donec eo die, quo

instituta